

Usædelighed med en Person af samme Køn, der er under 21 Aar. Jeg kan ikke se rettere end, at som Bestemmelsen er affattet, vil de, der er i Alderen 21—25 Aar og over kønslig Usædelighed med Personer under 21 Aar, gaa fri, og jeg kan ikke se, hvorfor der skal være dette Interregnum i Alderen, hvorfor man ikke ligefrem kan sige: Den, der er over 21 Aar og over kønslig Usædelighed med en, der er under 21 Aar, bliver at straffe.

I den næste Paragraf staar der, at hvis nogen af de forannævnte Forbrydelser begaas af grov Uagtsomhed, bliver de at straffe med mildere Straf. Der vil jeg gerne belæres om, hvorledes en Forbrydelse som den, der omhandles i § 221, kan begaas af grov Uagtsomhed. Paragraffen omtaler en ved Fængsel, Fattighus, Opfostringshjem, Sindssygehospital, Aandssvageanstalt eller lignende Indretning ansat eller tilsynsførende, som har Samleje med en der optagen Kvinde. Jeg kan ikke se, hvorledes en saadan Forseelse eller Forbrydelse kan begaas af grov Uagtsomhed. Jeg kan tænke mig den Mulighed, at en saadan tilsynsførende kan sige, at han er i Uvidenhed om, at den paagældende Kvinde er en der optagen Kvinde. Det er den eneste Form for grov Uagtsomhed, jeg kan tænke mig, men jeg synes oprigtig talt, den ligger noget langt ude.

En Paragraf som § 232, der ogsaa omhandler Spørgsmaalet om kønslig Usædelighed mellem Personer af samme Køn, er jeg stemt for, men jeg vil have den udvidet, idet jeg mener, at saavel Modtageren som den, der betaler Pengene, skal have Straf. Ja, jeg mener oven i Købet, at den, der er Betaleren, i Virkeligheden er den mest strafskyldige, idet det er ham, der frister den anden baade til Gerningen og til at modtage Pengene. Jeg kan ikke se rettere end, at skal der straffes, maa begge Parter straffes, ikke blot Modtageren. Jeg mener i det hele taget, at alt det, man før har kaldt Omgængelse mod Naturen, bør være strafbart, og at ikke noget af disse Forhold skal kunne undgaa Straf.

En Bestemmelse som den i § 237, der taler om Reklamering og Salg af Genstande, om hvilke Forbryderen ved eller burde vide, at de er tjenlige til at forebygge Følger af Samleje eller Svangerskab, kunde jeg ønske noget anderledes formuleret, idet jeg mener, det vilde være heldigere, om man forbød Salget og straffede den, der sælger saadanne Genstande, og den, der paa en Velanstændigheden kræn-

kende Maade reklamerede med Midler til Forebyggelse af Svangerskab. Jeg tror, det er en meget uheldig Formulering, den paagældende Paragraf har faaet.

Med Hensyn ellers til Spørgsmaalet Kønssædelighed vil jeg gerne tage det, jeg har at sige om Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring, ind under dette. Jeg er selvfølgelig yderst tilfreds med, at man vil anvende Arbejdshus eller Sikkerhedsforvaring overfor Sædelighedsforbrydere. Det er efter min Mening den eneste Vej at gaa, fordi Straf nu en Gang ikke har vist sig at virke, som Straf bør og skal virke, nemlig forbedrende paa disse Mennesker; det viser sig, at de stadig falder tilbage til deres Trang til at begaa disse Forbrydelser. Derfor er der efter min Mening ikke andet at gøre ved dem, naar det har vist sig, at de stadig gentager deres Handlinger og forbryder sig mod Kvinder og Smaa-børn, end at internere dem paa kortere eller længere Tid og lade dem komme ud paa Prøve. Men hvorfor den højtærede Justitsminister har undladt at tage alle dem, som jeg vil kalde løsagtige Kvinder, ind under Bestemmelsen om Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring, kan jeg altsaa ikke forstaa. Jeg synes, det var en udmærket Bestemmelse, der blev foreslaaet af Straffelovskommissionen, at ikke alene Sædelighedsforbrydere og det, man i Almindelighed kalder Recidivister ved Berigelsesforbrydelser, men ogsaa Betlere og Løsgængere, derunder ogsaa løsagtige Kvinder, kom ind under Bestemmelserne om Arbejdshus. Efter mit Skøn som udøvende Jurist, som den, der som beskikket Forsvarer navnlig har med alle disse Sager at gøre, tror jeg, at det eneste reelle, det eneste, der virkelig vilde — jeg vil ikke sige bevirke, at man kommer til Vejs Ende, for det gør man ikke —, men kunde virke heldbringende for Samfundet og til Nytte for de paagældende Kvinder selv, vilde være, at man satte dem i Arbejdshus, under Arbejdsvang, eller i Sikkerhedsforvaring for deres Vedkommende, der var de mindst paavirkelige, thi jeg har set og ved, at der er intet, der hjælper paa den Slags Kvinder; naar de først har forset sig et Par Gange og faaet et Par Straffe, er de efter min Mening uhjælpelig kørt fast, hvad Muligheden for at gøre dem til ordentlige, nyttige Samfundsborgere angaar, og saa er der i Virkeligheden ikke andet at gøre end at befri Samfundet for dem for kortere eller længere Tid og derved ogsaa befri dem selv for stadig at vende